

บทนำ

บรรยากาศบนท้องถนนเต็มไปด้วยความรื่นเริงของเทศกาลคริสต์มาส แต่ฮาร์เปอร์ หลีกหนีไม่มีกะจิตกะใจ ยินดีเฉลิมฉลองเลย

เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นร่างไร้วิญญาณที่ล่องลอย ไร้จุดหมายไปตามตรอกซอกซอย ภาพตรงหน้าคือของประดับประดาหลากสีล้นสะดุดตาเต็มท้องถนน เสียงที่ได้ยินคือเสียงหัวเราะดังอื้ออึงและเสียงเพลงจิงเกิลเบลล์ที่เปิดเข้าไปซ้ำมา

แม้บรรยากาศรอบๆ จะเบิกบานเป็นสุขเช่นนี้ แต่ภายในใจเขากลับเหมือนปามีตที่อิมครีมและน้ำกลั้ว

‘เดือนหน้าหากอาการของคุณหายยังไม่ดีขึ้น ทางครอบครัวอาจจะต้องพิจารณาเรื่องการถอดเครื่องช่วยหายใจ

6 บ่วงรักมารร้าย

ออกให้เธอไปอย่างสงบนะครับ'

คุณหมอมือเจ้าของใช้แจ้งความจริงอันโหดร้ายนี้กับ
เขาเมื่อสองชั่วโมงที่แล้ว

'ทำไมครับ อากาการของเธอไม่ใช่ว่าทรงมาตลอดเธอ
ทำไมจู่ๆ จะเอาเครื่องช่วยหายใจออก ไม่ครับ ผมไม่เห็น
ด้วย หมอจะพูดยังไงผมก็ไม่เห็นด้วย'

ฮาร์เปอร์เอะอะไวยวายทุกอย่าง เหลือแค่ไม่ได้ฟัง
เคาน์เตอร์พยาบาลเท่านั้น

แต่แล้วเขาก็กลับต้องยอมแพ้ให้กับคำพูดประโยคหนึ่ง
'คุณหลี่ครับ หมอเข้าใจว่าคุณรักแฟนของคุณมาก
แต่ว่าคุณไม่ใช่ญาติของเธอ เราไม่สามารถทำตามการ
ตัดสินใจของคุณได้จริงๆ ครับ'

ประโยคนั้นเป็นเหมือนมือมาตบหน้าอย่างจังทำให้
เขาได้สติ

หมอพูดถูก เขาเป็นเพียงคนรักของเธอเท่านั้น
จะมาตัดสินชีวิตของเธอได้ยังไง

จริงด้วย เขามีสิทธิ์อะไร...

เมื่อสติกลับคืนอีกครั้ง ฮาร์เปอร์ก็มานั่งอยู่ในโบสถ์
เสียแล้ว เบื้องหน้าเป็นรูปปั้นพระเยซูคริสต์ที่ดูเคร่งขมึมน่า
เคารพ

ไปหลิง 7

น้ำตาไหลตั้งแต่เมื่อไหร่ ฮาร์เปอร์ไม่รู้ตัวเลย เขายกมือขึ้นเอานิ้วโป้งปาดคราบน้ำตา จากนั้นเลื่อนไปปลดผ้าพันคอออก แล้วประสานมือ ก้มศีรษะสวดอ้อนวอน

ในชีวิตนี้ฮาร์เปอร์ไม่เคยขอพร

เขาเกิดมาในตระกูลที่มั่งคั่งร่ำรวย มีแต่คนเอาอกเอาใจ อยากได้อะไรก็ต้องได้ ทำไมจะต้องมาขอพร แต่ตอนนี้เขากลับคุกเข่าอยู่ตรงนี้ ตั้งใจอธิษฐานขอให้เกิดปาฏิหาริย์สักครั้งหนึ่ง

ขอให้เอลซ่าของเขาฟื้นขึ้นมาด้วยเถอะ

ย้อนกลับไปวันนี้เมื่อปีที่แล้ว เขาได้พบกับหญิงสาวคนหนึ่ง เธอหลายกำแพงน้ำแข็งในใจเขา ขจัดความมืดมนในชีวิตเขาออกไป และนำความอบอุ่นมาให้อย่างไม่มีการสิ้นสุด

แต่มาวันนี้หญิงสาวคนนั้นประสบอุบัติเหตุร้ายแรงจากการที่จะเอาใจเขา ถึงตอนนี้ก็ยังต้องต่อสู้กับความเป็นความตายอยู่ในโรงพยาบาล

เมื่อคิดถึงตรงนี้มีมือทั้งสองก็ยิ่งประสานกันแน่นขึ้นไปอีก

เขาหลับตาแน่นด้วยจิตใจที่ร่ำรวาน ตั้งใจอธิษฐานขอปาฏิหาริย์จากพระเจ้า หวังเพียงแต่ให้เธอลืมตามองเขา และยิ้มอ่อนโยนให้เขาอีกสักครั้ง

8 บ่วงรักมารร้าย

จะให้อายุสั้นลง ให้ต้องสละกิจการ หรือพระเจ้าจะให้
บททดสอบอื่นที่ไม่เป็นปัญหา เขายินยอมทุ่มเททุกอย่างเพื่อ
แลกเธอคืนมา

ขอเพียงให้เธอฟื้นขึ้นมาอีกพอ ขอแค่ให้เธอฟื้นขึ้น
มาได้...

ทันใดนั้นเสียงโทรศัพท์สวบแก้วหูก็ทำลายบรรยากาศ
เงียบสงบ

ฮาร์เปอร์สะดุ้งตกใจ ลืมตาขึ้นทันที

เขาชะงักไปครู่หนึ่งแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นดูสายที่โทร
เข้ามา ปรากฏว่าเป็นเบอร์ของโรงพยาบาล เขาพลันรู้สึก
แน่นหน้าอก กดรับโทรศัพท์อย่างตื่นเต้น

โรงพยาบาลโทรมา ไม่เป็นข่าวดีก็ต้องเป็นข่าวร้าย
"สวัสดีครับ" เขารับสายด้วยใจไม่สู้ดี

"คุณฮาร์เปอร์ หลี่ไฉ่มียะคะ" ปลายสายเป็นผู้หญิง
"ใช่ครับ กำลังพูด" เขาตอบกลับไปอย่างรวดเร็ว

"โทรจากโรงพยาบาลนะคะ คุณหยางรู้สึกตัวแล้วค่ะ
คุณจะมาพบเธอมียะคะ"

เขาหนึ่งอึ้งไปนานห้าวินาทีเต็มๆ คิดว่าตนคาดหวังมาก
เกินไปจนหูแว่ว

"คุณพูดว่าอะไรนะครับ"

"ดิฉันบอกว่าคุณอยู่ๆ คุณหยางก็รู้สึกตัวขึ้นมาเมื่อ

ไปหลัง 9

สองสามนาทีกี่ที่แล้วคะ เหมือนปาฏิหาริย์เลยนะคะ คุณหมอบอกให้ดิฉันแจ้งคุณเป็นคนแรก คุณจะรีบมาเลยหรือเปล่านั้นคะ"

กว่าฮาร์เปอร์จะแน่ใจว่าไม่ใช่ความฝันและเข้าไม่ได้หูแว่วก็ครุ่นใหญ่ๆ

"ได้ครับ ผมจะไป...ผมจะไปตอนนี้เลย" ในที่สุดเขาก็ตั้งสติได้ สูดหายใจเฮือกใหญ่ราวกับเพิ่งโผล่พ้นผิวน้ำขึ้นมาออกมาแล้วพูดว่า "ผมจะรีบไปตอนนี้เลย"

พูดจบเขาก็ติดตัวลูกชิ้นอย่างดีใจ รีบคว้าผ้าพันคอมาพันไว้แล้วสาวเท้าออกจากโบสถ์มุ่งหน้าไปโรงพยาบาล

"เอลซ่า"

เมื่อก้าวเท้าเข้าห้องผู้ป่วยจึงเห็นว่าเอลซ่า หยางรู้สึกตัวแล้วจริงๆ รู้สึกตัวในตอนที่หมอแจ้งว่าความหวังมีเพียงริบหรี่

เธอนอนอยู่ตรงนั้น แม้จะลืมตาแล้วแต่ก็ยังคงอ่อนเพลีย ส่วนหมอเจ้าของไข้ก็ยืนอยู่ด้านข้างพร้อมพยาบาลอีกคนดูเหมือนกำลังตรวจอาการของเธออยู่

การมาถึงของเขาดึงดูดสายตาของทุกคน

หมอเจ้าของไข้หันมาเห็นก็ประหลาดใจเล็กน้อย "คุณมาถึงเร็วจริงๆ พักอยู่แถวนี้เถอะครับ"

10 บ่วงรักมารร้าย

ชาร์เปอร์ได้สติตอบว่า "อ้อ เปล่าหรอกครับ พอดี...
ผมเดินเล่นอยู่แถวนี้ล่ะ"

พูดจบเขาก็รีบสาวเท้ามาข้างเตียง ก็มุดตัวลงมอง
หญิงสาวบนเตียงด้วยสายตาอ่อนโยนที่เจือแววกังวล

"เอลซ่า คุณโอเคมั๊ย"

แต่หญิงสาวเหลือบมองเขาเพียงแวบเดียว ไม่มี
ปฏิกิริยาโต้ตอบใดๆ เป็นพิเศษ

ชาร์เปอร์ขมวดคิ้ว มองคุณหมอมที่อยู่ด้านหลังอย่าง
งงงัน

"อย่าเพิ่งคาดคั้นเธอเลยครับ" คุณหมอยกไหล่ ยิ้ม
ขึ้นๆ ออกมา "ตอนนี้ผมมองเธออาจจะยังลับสนอยู่"

"ลับสน? หมายความว่ายังไงครับ" ชาร์เปอร์ไม่เข้าใจ

"เรื่องของผมมองเป็นเรื่องซับซ้อน หมอรับประกัน
อะไรไม่ได้หรอก" คุณหมอปิดแฟ้มประวัติคนไข้แล้วพูดต่อ
"เอาเป็นว่าเธอเพิ่งรู้สึกตัวขึ้นมายังไม่ถึงสามสิบนาที ขนาด
มือหรือขาหักยังต้องใช้เวลาพักฟื้น นับประสาอะไรกับสมอง
ล่ะ อย่าเพิ่งกดดันเธอมากเกินไป"

"...ผมเข้าใจครับ" ชาร์เปอร์พยักหน้า

"ถ้าอย่างนั้นพวกคุณอยู่กันไปก่อน เดี่ยวหมอค่อย
กลับมาใหม่นะ"

พูดจบทั้งหมอมและพยาบาลก็ออกจากห้องไป เหลือ

ไปหลัง 11

เพียงฮาร์เปอร์กับเอลซ่าสองคน

เอลซ่านอนอยู่บนเตียง ทั้งตัวมีสายน้ำเกลือและสายอินทรีย์ระยางเติมไปหมด เขานั่งอยู่ข้างเตียง มองสภาพอ่อนแอเช่นนี้ของเธอ ทั้งสงสารทั้งตำหนิตัวเอง

"เอลซ่า..." เขาอดไม่ได้ที่จะยื่นมือไปกุมมือผมมติดกระดูกของเธอ

แต่เธอชักมือกลับ

ฮาร์เปอร์ตะลึงงันไป

"เอลซ่า" เขามองเธออย่างงุนงง ไม่เข้าใจว่าทำไมเธอถึงมีท่าทางเย็นชา "คุณโกรธผมหรือ หรือว่าคุณกำลังงอนผม"

เอลซ่ายังคงไม่พูดอะไร

ฉับพลันความคิดไร้สาระก็ผุดขึ้นในหัวฮาร์เปอร์แวบหนึ่ง เขาหัวเราะแห้งๆ ฟืนเอ่ยยิ้มๆ เหมือนกับกำลังหยอกล้อเธอเล่นว่า "คุณคงจะไม่ความจำเสื่อมจนลืมว่าผมเป็นใครหรอกนะ"

เธอเพียงแต่ยิ้มบางๆ "ฉันจะลืมคุณได้ยังไงคะ"

"คุณโอเคมั๊ย" เขายื่นมือไปลูบหน้าผากเธอด้วยกิริยาอ่อนโยนเป็นที่สุด "คุณดูเหนื่อยมาก อยากนอนสักงีบมั๊ย"

"ฉันนอนมานานพอแล้ว..." เธอยกมือขึ้นผลักมือเขาออก

12 บ่วงรักมารร้าย

ซึกจะไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว เมื่อก่อนเธอไม่เป็นแบบนี้

ฮาร์เปอร์ทั้งตกใจทั้งประหลาดใจ จากนั้นก็นั่งนอยุ่ นานอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก เหมือนไม่รู้ว่าควรจะเริ่มชดเชยความผิดนั้นจากตรงไหน หลังจากก่อเรื่องไปแล้ว

หลังบรรยายภาคตั้งเครียดผ่านไปช่วงระยะหนึ่ง เอลซ่าก็เปิดปากทำลายความเงียบขึ้น

"คุณช่วยโทรศัพท์เรียกน้องชายฉันมาหน่อยได้มั๊ยคะ"

"ได้สิ ผมจะโทรไปเดี๋ยวนี้เลย" เขาหยิบโทรศัพท์ออกมา ลูกชิ้นเตรียมเดินออกไปนอกห้อง

"แล้วอีกอย่าง..." เธอพูดขึ้นอีก

"หืม?" เขาหยุดยืนอยู่ตรงข้างประตู

"ต่อไปนี่คุณ..." เธอเอียงหัวมองตรงไปที่เขา สายตาผูกความรักอันลึกซึ้งที่ลอดผ่านความเย็นชาออกมาแวบหนึ่ง

นั่นคือหลักฐานว่าเธอเคยรักเขามากเหลือเกิน แต่ก็เป็นเพียงอดีตไปแล้ว

"ต่อไปคุณกรุณาย่มาหาฉันอีกเลยนะ ฮาร์เปอร์ หลี" เธอพูดเน้นแต่ละคำอย่างชัดเจน

หลังจากเสียดใกล้ความตายมาแล้วคราวหนึ่ง ในที่สุดเธอก็เห็นชัดแล้วว่าคนที่ผู้ชายคนนั้นรักนั้นแท้จริงแล้วไม่ใช่

ไปหลัง 13

เธอ แต่เป็นเงาของคนอื่นบนร่างเธอต่างหาก
ในเมื่อครั้งนี้พระเจ้าปล่อยเธอรอดกลับมา ถ้าอย่างนั้น...
เธอก็จะปล่อยตัวเองไปเช่นกัน
ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจ...จะไม่รักเขาแล้ว

14 บ่วงรักมารร้าย

บทที่ 1

ว่ากันตามจริง เธอกับฮาร์เปอร์ หลีเดิมทีก็เป็นสิ่งมีชีวิตที่อยู่คนละโลก เป็นเส้นขนานที่ไม่มีวันมาบรรจบกันได้ แต่ทั้งคู่เกิดจับพลัดจับผลูมาคบกันก็เพราะใบหน้าของเธอ

ใบหน้าบ้าง ของเธอ

ถ้าเขาชอบเธอเพราะรูปร่างหน้าตา เธออาจยังดีใจเสียกว่า แต่น่าเสียใจจริงๆ ที่เขาไม่ได้สนใจเธอเพราะ 'รูปโฉม' ไม่ใช่มาตั้งแต่แรกแล้ว

แต่เป็นเพราะ 'ความเหมือน' ต่างหาก

เธอเหมือนกับใครคนหนึ่งมาก ใครคนหนึ่งในชีวิตของเขา

แน่ล่ะว่าไม่มีใครรู้ตั้งแต่แรกหรือว่าตนเองเป็น

ไปหลิง 15

เพียงตัวแทนของคนอื่น รวมถึงเธอด้วย

เมื่อเดือนพฤศจิกายนปีที่แล้ว เอลซ่าได้รับโทรศัพท์
จากเพื่อน

เพื่อนถามเธอว่า 'อยากจะเป็นโปรดิวเซอร์รายการมั๊ย'
อยาก อยากแน่นอน! เธออายุแค่นี้ก็สิบเจ็ด อายุ
น้อยขนาดนี้ก็ได้เป็นโปรดิวเซอร์รายการแล้ว ฟังดูน่า
ตื่นเต้นสุดๆ เลย

ดังนั้นเธอจึงเปลี่ยนมาทำงานที่ 'พาราไดส์
เอ็นเตอร์เทนเมนต์คอร์ปอเรชั่น' อย่างไม่ลังเล

หลังจากเปลี่ยนงานมาแล้วถึงรู้ว่าตนเลือกทางผิด
จริงๆ

ที่แท้เธอไม่ได้เป็นโปรดิวเซอร์รายการใหม่แกะกล่อง
แต่รับช่วงต่อรายการเก่าที่กำลังย่าแย่รายการหนึ่ง ไม่เพียง
ต้องเผชิญกับเรตติ้งน่าสยดสยองจนดูไม่ได้ แต่ยังต้อง
รับแรงกดดันจากผู้จัดการแผนรายการ รวมทั้งกลุ่มที่มงาน
อาวุโสที่ไม่กระตือรือร้นแถมไร้ระเบียบวินัยอีก

อ้อ พระเจ้า นี่เป็นวิกฤตการณ์ร้ายแรงที่สุดตั้งแต่
เธอทำงานมาเลย

แน่ล่ะว่าเธอเคยนึกอยากลาออก แต่วินาทีก่อนจะยื่น
จดหมายลาออกนั้นเธอก็เปลี่ยนความคิดไป ไหนๆ ก็
ย่าแย่ขนาดนี้แล้ว มาลองอีกสักตั้งละกัน หากว่าเธอช่วย

16 บ่วงรักมารร้าย

ซุขชีวิตรายการนี้ขึ้นมาได้จริงๆ ละก็ มันก็จะทำให้ประวัติ
การทำงานของเธอโดดเด่นขึ้นมาแน่นอน ไม่ใช่เธอ
อีกอย่างรายการนี้จะแยะไปกว่าเดิมได้สักเท่าไร
ตั้งนั้นตั้งแต่เธอรับช่วงรายการมาก็ทำโอทีทุกวัน
ไม่เว้นแม้แต่วันเดียว

เธอคอยเสาะหาไอเดีย และคิดรูปแบบรายการใหม่ๆ
อย่างไม่หยุดหย่อน แล้วยังเสนอบอกกับเจ้านายอยู่ตลอด
แต่ก็กลับถูกเจ้านายเล่นแง่อยู่ตลอดเช่นกัน หรือหากไม่มี
ปัญหาเรื่องอนุมัติงบ รายการก็วุ่นวายยุ่งเหยิง ถึงขั้นถูก
ที่มงานพุดจาเหน็บแนม เยาะเย้ยถากถาง...

ทันใดนั้นเองโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานก็ดังขึ้น

เอลซ่าได้สติกลับมาทันที หญิงสาวตกใจว่าตนคิด
เตลิดไปไกลถึงขนาดนั้นเลยเธอ เธอสะบัดหัว กระแอม
กระไอแล้วหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดู

ลอเรนโทรมา

"โอ๊ย แยะแล้ว" เธอถอนหายใจก่อนจะรับสายอย่าง
ยอมรับชะตากรรม "จ๋า ลอเรน"

"เลิกงานหรือยังคนสวย"

"ยังเลย..."

"ยังอีกหรือ!? เธอลืมไปแล้วใช่ไหมว่าวันนี้มีนัด
สังสรรค์"

ไปหลัง 17

"ฉันไม่ได้ลืมหรอก" เธอหลับตา เงยศีรษะขึ้นเผย
สีหน้าสับสนกระวนกระวาย "แต่ฉันไปไม่ได้จริงๆ ขอโทษ..."

"เธอกำลังทำรูปแบบรายการใหม่ให้รายการห่วยๆ
นั่นอีกแล้วใช่ไหม" น้ำเสียงของปลายสายบอกชัดว่าไม่พอใจ
มาก

"อ้อฮอ พรุ่งนี้หน้าจะเสร็จแล้วละ" พูดถึงตรงนั้นอลซาก็
ถอนหายใจ หมุนปากกาบนโต๊ะอย่างไม่รู้ตัวแล้วพูดต่อว่า
"วันนี้ผู้อำนวยการยื่นคำขาดมา ถ้าเรตติ้งยังไม่กระตือรือร้น
ขึ้นก็จะไล่ที่งานออกทั้งหมด ไม่มีการต่อรอง"

"โอ้โฮ นี่วันคริสต์มาสนะ! เขาให้ของขวัญเธอชิ้นใหญ่
ขนาดนี้เลยเหรอ"

ฟังจบเอลซาก็หัวเราะประชดแล้วพูดว่า "ก็ใช่ล่ะสิ
เธอดูสิว่าเขาเห็นความสำคัญฉันแค่ไหน"

ประโยคนี้แน่นอนว่าเป็นการเหินแสมตัวเอง

"ฉันไม่เข้าใจเธอเลยจริงๆ ทำไมเธอไม่สะบัดกันแล้ว
ลาออกมาเลยล่ะ จะทำต่อไปให้เจ็บช้ำน้ำใจอย่างนี้ทำไมกัน"

"ถ้าฉันออกมาแล้วที่งานจะทำยังไงล่ะ รอดูพวกเขา
โดนไล่ทั้งหมดเหรอ"

"เธอจะสนใจอะไรขนาดนั้น พวกเขาไม่สนับสนุนเธอ
เธอยังมีเวลาไปสนใจว่าพวกเขาจะเป็นตายร้ายดียังไง
ด้วยเหรอ"

18 บ่วงรักมารร้าย

"ฉัน..." เธออ้าปากค้าง พูดไม่ออก
จริงอย่างที่เพื่อนพูด เธอใจอ่อนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร
นี่แหละเป็นจุดอ่อนสำคัญที่สุดของเธอ

เอลซ่าคิดว่าที่มงานส่วนใหญ่อายุสี่สิบกว่าแล้ว
อุทิศตัวให้บริษัทนี้มาสิบกว่าปี ถ้าถูกไล่ออกตอนนี้ คงยาก
อยู่หรอกที่จะหางานใหม่ได้ในเวลาไม่นาน ในฐานะที่เธอ
เป็นโปรดิวเซอร์รายการ ถ้านั่งอยู่เฉยๆ ไม่สนใจ ก็ดู
จะโหดร้ายไปหน่อย

"เฮ้อ เอาละ พูดแต่เรื่องเดิมซ้ำซาก ฉันขี้เกียจอธิบาย
เหตุผลอะไรกับเธอแล้วละ เอาที่เธอแฮปปี้ก็แล้วกัน" ลอเรน
รู้จักเธอดี ถ้ามองอีกครึ่งว่า "ถ้าวันนี้เธอไม่คิดจะมาแล้ว
ใช้มัย"

"ไม่ไปละ ฉันคงไปไม่ทัน"

"โอเค ฉันจะบอกพวกเขาเอง"

"อืม ขอโทษนะ..." เอลซ่าเม้มปาก รู้สึกผิดมาก
เพราะงานสังสรรค์ครั้งนี้ได้ไว้ตั้งแต่สองเดือนที่แล้ว

"อ๊วย อย่าเยอะไปหน่อยเลย งานสังสรรค์ไว้เดียว
นัดกันใหม่ก็ได้ งั้นแค่นี้ก่อนนะ ไว้ค่อยคุยกัน บาย"

พูดจบอีกฝ่ายก็ตัดสายไปเลย

เมื่อไม่มีเสียงเบิกบานของลอเรน เอลซาก็กลับมา
อยู่กับความเป็นจริงอันเหน็บหนาวทันที สายตาจ้องหน้าจอ

ไปหลิง 19

เขมิ่ง มองหน้าจอซึ่งเปิดไมโครซอฟท์เวิร์ดที่ว่างเปล่าอยู่
อย่างใจลอย

เธอรู้สึกที่ตัวเองโดนบีบคั้นจนใกล้จะถึงที่สุดแล้ว
รายการ ‘จิบชายามบ่ายกับลูกสะใภ้มือใหม่’ นี้
ดำเนินมาหกปีแล้ว

เป็นรายการที่ได้ฉายช่วงบ่ายสองถึงบ่ายสาม แรกเริ่ม
เลยรายการนี้เป็นรายการสอนทำอาหารและของหวานเท่านั้น
ต่อมาเรตติ้งตกลงก็เลยเริ่มปรับเปลี่ยนรูปแบบเนื้อหารายการ
เพิ่มหัวข้อให้หลากหลายมากยิ่งขึ้น

ช่วงหกปีมานี้เคยสอดแทรกทั้งรายการเด็ก การ
อภิปรายประเด็นระหว่างแม่สามีกับลูกสะใภ้ เคล็ดลับสุขภาพ
และความงาม ละครรักหรือละครน้ำเน่าขนาดสั้น แม้กระทั่ง
นำประเด็นต่างๆ ที่แม่บ้านน่าจะสนใจมาจัดทอล์กโชว์ก็ทำ
มาแล้ว...

สรุปแล้วแม้รูปแบบรายการจะหลากหลาย แต่ก็ยัง
ดีเรตติ้งที่ตกลงไปมากให้กลับมาไม่ได้

เมื่อคิดถึงตรงนี้เธอก็ขยี้ผมตัวเองอย่างโมโห พูบ
ลงกับโต๊ะอย่างท้อเหี่ยว

ช่วงบ่ายสองถึงบ่ายสามเธอรอ แต่เดิมก็ไม่มีใคร
สนใจช่วงนี้อยู่แล้ว ช่วงเวลาเช่นนี้ลูกสะใภ้มือใหม่ไม่กำลัง
ดูแลลูกนอนกลางวันก็กำลังวุ่นกับการกวาดถูบ้าน เตรียม

20 บ่วงรักมารร้าย

อาหารเย็น ใครจะมีเวลานั่งดูรายการหน้าที่วีเอชยูส่ะ
ต่อให้มัวพวกลูกสะใภ้มือใหม่ในตระกูลร่ำรวยที่ว่าง
ไม่มีอะไรทำอยู่บ้าง แต่เคเบิลทีวีก็มีช่องให้เลือกตั้งมากมาย
หลายร้อยช่อง งบประมาณอันน้อยนิดในมือเธอจะไป
ทำรายการสู้รบตบมือกับรายการช่องอื่นได้ยังไง

...เฮ้อ เรตตั้งรายการก็ตกอยู่แล้ว แถมได้งบมา
น้อยนิด เธอถอนหายใจเฮือกใหญ่ ยันตัวลุกขึ้น ตบแก้ม
ตัวเอง ปลุกใจให้ฮึกเหิมอีกครั้ง

ไม่ได้ ไม่ได้ เธอจะยอมแพ้ทั้งๆ ที่ยังไม่รบไม่ได้
นึกถึงหน้าของผู้จัดการแผนกรายการเตรียมตัวดูเธอพ่ายแพ้
ราบคาบ เธอก็กลับมีไฟฮึดสู้ขึ้นมา

เธอจะต้องเสนอรูปแบบรายการที่ทำให้เขาฟังให้ได้
คืนนั้นฮาร์เปอร์ หลีถูกเรียกตัวให้กลับมาจัดการ
งานสำคัญที่บริษัทอย่างกะทันหัน เขาไม่ได้สวมชุดสูทเป็น
ทางการอย่างที่ใส่ตามปกติ หากแต่เป็นเสื้อคาร์ดิแกนสีพื้น
ตัวหนึ่งกับกางเกงยีนส์เข้ม ทับด้วยเสื้อโค้ตตัวยาวเรียบๆ
อีกตัว

หลังจากเหตุการณ์ผ่านไปแล้ว ลองมาคิดๆ ดู อาจ
เพราะเหตุนี้เอลซ่าถึงได้เข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นพนักงาน
ธรรมดา

ตอนนั้นห้าทุ่มห้าสิบห้านาที เกือบเที่ยงคืนแล้ว

ไปหลิง 21

ตั้งนั้นเมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ในจังหวะที่ขาเงยหน้า ขึ้นมองเอลซ่า มีอยู่สองสามวินาทีที่เขาคิดว่าตัวเองเห็น ผีเข้าจริงๆ

ทำไมถึงเหมือนขนาดนี้นะ แม้แต่น้องสาวแท้ๆ ของ 'เธอ' ยังไม่เหมือนขนาดนี้

เหมือนมิเชล จง คู่หมั้นของเขาที่เสียชีวิตไปเมื่อ สี่ปีก่อน

ฮาร์เปอร์ประหลาดใจมากเหลือเกิน เขานั่งตะลึงอยู่นอกลิฟต์ พุดไม่ออกตาค้างจนลืมไปว่าจะเข้าลิฟต์

ท่าทางของเขาทำให้หญิงสาวในลิฟต์อดระเบิดหัวเราะออกมาไม่ได้

"สบายใจได้ ฉันเป็นคน ไม่ใช่ผี คุณเข้ามาเถอะค่ะ" เมื่อได้ยินเช่นนั้น เหมือนว่าเขาเพิ่งตื่นจากฝัน จึงถามไปอย่างระมัดระวังว่า "...เมื่อที่คุณพูดว่าอะไรนะครับ"

เธอล่วงรู้ความคิดในใจเขาได้ยังไงกัน

เอลซ่ากลับยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจแล้วพูดว่า "ตอนนี้เที่ยงคืนแล้วไม่ใช่หรือคะ ในลิฟต์ก็มักมีเรื่องเล่าอยู่เยอะแยะ เพราะงั้น..."

อย่างนี้เอง ฮาร์เปอร์ถอนหายใจ ยิ้มมุมปากโดยอัตโนมัติ แอบหัวเราะตัวเองที่ซักจะประสาทเกินไปแล้ว

"ตกลงว่าคุณจะขึ้นลิฟต์มั๊ยคะ" หญิงสาวพูดเร่ง

22 บ่วงรักมารร้าย

อีกครั้ง

"อ้อ ขอโทษครับ" ครั้งนี้เขาถึงได้รับก้าวเข้ามาในลิฟต์

"คุณก็อยู่ทำโอทีจนถึงตอนนี่เหมือนกันเหรอคะ"

เอลซ่าถามอย่างประหลาดใจ สายตาแอบประเมินเขา

เขาดูหนุ่มมาก อย่างมากก็น่าจะสามสิบต้นๆ รูปร่างดีเลิศ หน้าตาก็เด่น ท่วงท่าดูเป็นผู้ใหญ่และดูสงวนท่าทีอย่างบอกไม่ถูก

อีกอย่างหนึ่ง เขาหล่อมาก หล่อสุดๆ ไปเลย เธอเดาว่าผู้ชายคนนี้อาจจะเป็นพวกพิธีกรรายการใดรายการหนึ่งกระมัง

"ก็ไม่เชิงครับ" ฮาร์เปอร์ตอบง่ายๆ สายตามองไปบนตัวเธอ แล้วถามกลับว่า "คุณล่ะครับ ผมไม่เคยเห็นคุณมาก่อน เพิ่งมาทำงานหรือเปล่า"

เอลซ่ายิ้มอย่างกระดาก ดูแล้วลำบากใจเล็กน้อย ไม่คิดเลยว่าสิ่งที่ควรจะทำให้เธอภาคภูมิใจ มาตอนนี้กลับทำให้เธอรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออก เธอเกาหลังคิ้วแล้วพูดว่า "ใช่ค่ะ...ฉันเป็นโปรดิวเซอร์รายการเพิ่งเข้ามาใหม่"

"จริงเหรอครับ รายการอะไรครับ"

เป็นอย่างที่คิดเลย ทุกคนจะต้องถามต่อแบบนี้

"...รายการจีบชายามบ่ายกับลูกสะใภ้มีชื่อใหม่ค่ะ"

ไปหลิง 23

ฮาร์เปอร์ประหลาดใจอย่างเห็นได้ชัดอยู่สองสามวินาที เขาถึงกับขมวดคิ้วเล็กน้อย "คุณต้องทำโอทีเพราะรายการนั้นจนดึกปานนี้เลยเหรอ"

หากว่าใช่ละก็ ทำไม 'ความทุ่มเท' กับ 'ผลลัพธ์' ถึงไม่สัมพันธ์กันล่ะ

"ฉันรู้ว่าคุณอยากจะพูดอะไร เธอฝันยิ้มแล้วอธิบายต่อว่า "นี่แหละค่ะ เป็นเหตุผลว่าทำไมคืนวันคริสต์มาสฉันถึงไม่ได้ออกไปลัลลา ถ้าเรตติ้งยังไม่กระตุงขึ้น ทีมงานรายการทั้งหมดก็ต้องบ้ายบายแล้ว"

"อ้อ" ฮาร์เปอร์เลิกคิ้ว ที่แท้ก็เป็นคำสั่งเหนียวขาดที่เขาสั่งไว้เมื่อแปดเดือนก่อนนั่นเอง

ตอนนั้นหมอตระจพบว่าพ่อของฮาร์เปอร์เริ่มเป็นโรคอัลไซเมอร์ ไม่เหมาะจะแบกรับภาระอันมากมายและหนักอึ้งอีก เขาจึงเข้ารับตำแหน่งกรรมการผู้จัดการใหญ่จากนั้นก็ค่อยๆ พบว่ามีรายการที่ทำไปวันๆ รอเวลาเจ๊งอยู่ในบริษัทมากเกินไปเสียแล้ว

ตอนนั้นเขาจึงออกคำสั่งว่ารายการที่ไม่มีผลงานภายในระยะเวลาครึ่งปี ทีมงานในกองทั้งหมดจะต้องโดนปลดโดยไม่มีเหตุผลใดๆ และไม่ไว้หน้าใครทั้งสิ้น

แต่โปรดิวเซอร์รายการ 'จิบชายามบ่ายกับลูกสะใภ้มือใหม่' คนก่อนเป็นประเภทหนีเอาตัวรอดไปคนเดียว

24 บ่วงรักมารร้าย

กลางคืน

"แล้วที่ทีมงานของคุณล่ะ ไม่อยู่ทำโอทีกับคุณเหรอ"
เขากามต่ออีก

"ทีมงานของฉันนะเหรอ" เอลซ่าหันกลับมาจ้องเขาราวกับเขาพูดอะไรที่นึกไม่ถึงออกมา "วันนี้วันคริสต์มาสนะ ปกติขอร้องพวกเขาให้อยู่ทำโอทีกับฉันหนึ่งชั่วโมงยังยาก ไม่ต้องพูดถึงวันหยุดหรือเทศกาลเลย"

"แล้วทำไมคุณยังโง่อยู่ทำละ" เขาหัวเราะเบาๆ ไม่สามารถละลายตาไปจากดวงหน้าที่หึ่งคุ่นเคยและทั้งแปลกตานั้นได้

เธอยกไหล่และหัวเราะโดยไม่ทันสังเกตเห็นความรู้สึกในแววตาของเขา แล้วพูดว่า "ยังโง่ก็ต้องมีสักคนเริ่มเป็นคนโง่ก่อนไม่ใช่เหรอ แล้วอีกอย่าง หากครั้งนี้ไม่ได้รับอนุมัติงบลงมาก็ไร การก็คงจะไปไม่รอดแล้วจริงๆ..."

พูดถึงตรงนี้ เสียง 'ติ๊ง' ก็ดังขึ้น ลิฟต์ถึงชั้นหนึ่งแล้ว

"อ้าว...ถึงแล้ว" เธอได้สติกลับมา ความหดหู่หายไป
ในฉับพลัน

"เชิญก่อนเลยครับ" เขาพายมืออย่างสุภาพให้เธอ
ออกไปก่อน

จริงๆ แล้วรถของเขาจอดอยู่ชั้นใต้ดิน แต่ก็อด

ไปหลิง 25

ตามเธอมาห้องโถงชั้นหนึ่งไม่ได้ "ตึกขนาดนี้แล้ว คุณกลับ
ยังไงครับ"

"นั่งแท็กซี่ค่ะ" เธอยิ้มกว้างเหมือนกับมันเป็นเรื่อง
ธรรมดามากๆ "คุณล่ะ จะนั่งแท็กซี่ด้วยมั๊ย"

ดูเหมือนว่าเธอเข้าใจเจตนาของเขาผิดไปโดยสิ้นเชิง
เขาอดไม่ได้ที่จะยิ้มน้อยๆ ออกมา

ช่างเถอะ ตามน้ำไปเลยละกัน ดังนั้นเขาจึงก้าว
ออกจากลิฟต์ด้วย แล้วเดินตามเธอออกไปนอกตึก

แล้วทั้งสองก็มายืนรอรถแท็กซี่อยู่ริมถนน

"คุณพักอยู่ที่ไหนคะ" เธอถาม

"ย่านชินฮั่วครับ คุณล่ะ"

"ย่านชินฮั่วเหรอคะ...ฉันเช่าอพาร์ทเมนต์อยู่ตรงย่าน
เหวินซานคะ อย่างนี้ก็นั่งไปด้วยกันไม่ได้แล้วล่ะสิ เสียตาย
จัง" เธอสอดมือเข้าไปในกระเป๋าให้อุ่น

"เสียตายเหรอครับ" เขาชำเลืองมองเธอ

"ก็ใช่นะสิคะ จะได้แชร์ค่ารถกัน ประหยัดไปได้
ครึ่งหนึ่ง ตีจะตาย"

ฟังเธอพูดแล้ว เขาก็หัวเราะเสียงดังออกมา ไม่คิด
เลยว่าจะมีผู้หญิงที่คิดจะนั่งรถแท็กซี่ไปกับเขาเพียงเพราะ
จะได้ประหยัดเงิน แปลกดีแฮะ

"...ทำไมจู้จู้ คุณก็หัวเราะซะเสียงดังเลยล่ะคะ" เธอ

26 บ่วงรักมารร้าย

มองเขาอย่างประหลาดใจ ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

"ไม่มีอะไรครับ" เขาส่ายหัว ภูปลายจมูก

อยู่ๆ เธอก็คิดอะไรขึ้นมาได้

"เอ้อ จริงสิ คุณทิวมัยคะ"

"อืม ทำไมเธอ"

"เราสองคนไปหาหม้อต๋กกินกันดีกว่า คุณว่าดีมั๊ย"

"ดีครับ" เขาตอบรับอย่างแทบจะไม่ต้องคิดเลย

"คุณตอบรับเร็วเกินไปมั๊ยคะเนี่ย" เธอหัวเราะออกมา

แต่ก็ชื่นชมสไตล์ของเขา

"ถ้าฉันเอาใหม่ ครั้งนี้ผมจะทำเป็นตั้งไว้สองสามวัน
ละกัน"

"อะไรกันเนี่ย" เขาทำให้เธอหัวเราะ "เห็นคุณดูเคร่งขรึม
จริงจัง แต่จริงๆ แล้วก็ตลกเป็นด้วย"

ความจริงเขาประหลาดใจกว่าใครที่ตัวเองเป็นเช่นนี้
หลังจากมิเชลตายไป เขาก็แทบจะเปลี่ยนเป็นอีกคน
เขาไม่รักชีวิต ไม่เต็มใจกับความสนุกสนานในชีวิต และ
ไม่ให้ความสำคัญกับคุณภาพชีวิตอีกต่อไป รอยยิ้มบนใบหน้า
เขาค่อยๆ น้อยลง อารมณ์ขันของเขาก็หายไปพร้อมกับ
มิเชล... โดยสรุปแล้ว พลังด้านบวกของเขาทั้งหมดได้หายไป
พร้อมๆ กับที่มิเชลได้จากโลกนี้ไป

จนกระทั่งเมื่อสักครู่นี้

ไปหลิง 27

"คุณอยากกินอะไรครับ" เขาถาม

"ฉันอยากกินอาหารฝรั่งเศส อะไรก็ได้"

"อยากสั่งผักลีนอายุคีนคริสต์มาสเสียบ่อยเทร"

เขายิ้ม หันข้างก้มมองอีกฝ่าย

"อู๊ย! คุณรู้ได้ไงคะ" เอลซ่าหัวเราะแหะๆ

รอยยิ้มเช่นนั้นไม่มีทางจะปรากฏบนใบหน้าของมิเชล
แน่นอน แต่ก็ไม่รู้ว่าจะด้วยเหตุใด ฮาร์เปอร์ถึงยังเต็มใจ

เชื่อว่าเป็นของขวัญคริสต์มาสที่พระเจ้าเจาะจงมอบให้เขา

หลังจากที่หัวใจแห่งเหือดมานานหลายปี ในที่สุด

เขาก็รอจนได้พบมิเชล จงคนที่สองแล้ว

เป็นเพราะเธอเสนอขึ้นมา ดังนั้นสถานที่ที่ต้องให้
เธอเป็นคนเลือก

ดีกมากแล้ว ร้านอาหารปิดเกือบแทบจะทั้งหมด
เหลือก็แต่พวกบาร์ที่จะไปได้ สุดท้ายแล้วเอลซาก็เลือก
บาร์สไตล์อเมริกันแห่งหนึ่งที่เคยไปกับพวกเพื่อนสาว
คนสนิทหลายครั้งจนนับไม่ถ้วน

"แฮมเบอร์เกอร์ที่ขึ้นชื่อของร้านนี้เยี่ยมมาก คุณ
ต้องสั่งนะคะ" เพียงแค่เปิดประตู เอลซาก็รอไม่ไหวรีบ
แนะนำเมนูจานแรก

"อ้อ ปีกไก่ย่างรสเผ็ดแบบเม็กซิกันก็รสชาติดี
ถ้าไม่สั่งก็เสียดายแย่"

28 บ่วงรักมารร้าย

นี่เป็นเมนูที่สอง

"อ้อ พิซซาส์สไตล์ชิคาโกของเขาก็มีชื่อ รับรองได้เลย
ว่ากินเข้าไปแล้วครั้งหน้าจะต้องอยากมากินอีก"

นี่เป็นเมนูที่สาม

มองดูท่าทางคึกคักร่าเริงของเธอแล้ว ฮาร์เปอร์ก็
ซึ่มซับอารมณ์รื่นเริงมาเล็กน้อย เขามีรอยยิ้มบางๆ
แสนอบอุ่นอยู่ตลอด จ้องมองการเปลี่ยนแปลงแต่ละอารมณ์
บนใบหน้าเธอ

รูปร่างหน้าตานั้นเหมือนกับมิเชลมาก

แต่ว่าท่วงท่าของทั้งสองนั้นต่างกันโดยสิ้นเชิง

"คุณมาบ่อยเทรอกครับ" เขาสั่งปิกโกอย่างสไตล์
เม็กซิกันมาจานหนึ่งตามความต้องการของเธอ แล้วยังมี
วิสกีทาลิสเกอร์หนึ่งแก้ว

"อ้อฮิ ตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนก็ชอบมานั่งแช่อยู่ใน
นี้แล้ว" เธอสั่งแฮมเบอร์เกอร์หนึ่งชุด คู่กับค็อกเทลผลไม้
แก้วหนึ่งซึ่งเพิ่มเงินส่วนต่างจากราคาอาหารชุด"

"จริงเทรอกครับ" เขาแปลกใจเล็กน้อย "คุณดูไม่เหมือน
คนที่ชอบมานั่งในบาร์สักเท่าไร"

"ถ้าฉันนั้นเหมือนคนประเภทไหนกันคะ" เธอถาม

ฮาร์เปอร์อ้าปากค้าง พุดไม่ออก

หากจะบรรยายอย่างคิดเข้าข้างตัวเองล่ะก็ ท่าทาง

ไปหลิง 29

ของเธอ บางทีอาจจะเหมาะกับการรวบรวมชิ้นสูงๆ หน่อย เป็นหางม้า จากนั้นก็ไปออกกำลังกายประเภทแข่งขันอยู่ กลางแจ้ง...

ฉบับปล้นในสมองของเขาก็มีภาพท่าทางอันงดงาม ของมิเชลตอนมีชีวิตอยู่ลอยมา

มิเชลไว้ผมยาวตรง ชอบดึงเขาไปร่วมออกกำลังกาย ที่มีการแข่งขันทุกประเภท เช่น เทนนิส กอล์ฟ สกี สกิกเกอร์...สรุปแล้วหากเป็นกิจกรรมที่ทำด้วยกันสองคนได้ ละก็ เธอจะดึงเขาไปร่วมด้วยแทบทุกรายการ

แต่ที่น่าแปลกก็คือพอกลับมาไทเป กลับเข้าเขตเมือง มิเชลก็จะรีบเปลี่ยนท่วงท่ากลับไปเป็นคุณหนูไฮโซที่ สงบเสงี่ยมเรียบร้อย

เขาเคยรู้สึกประหลาดใจกับความแตกต่างเช่นนี้ของเธอ แต่เธอกลับแก้มองเขาอย่างมีลึบลมคมในแวบหนึ่ง แล้ว พูดอย่างสบายๆ ว่า 'ผู้หญิงต้องเป็นอย่างนี้ถึงจะถือว่าสอบผ่าน คุณไม่รู้เหรอ'

จู่ๆ มือเล็กๆ มือหนึ่งก็เลื่อนมาตรงหน้าเขา แล้ว เคาะลงกับโต๊ะ

เขาได้สติกลับมาทันที รีบเงยหน้าขึ้น

"คุณคะ คุณกลับไปแล้วเหรอ" เอลซำมองเขาอย่าง คาดไม่ถึง "คุณยังไม่ทันได้กินอะไรดีมอะไรก็เริ่มหลับงก

30 บ่วงรักมารร้าย

แล้ว เหนื่อยขนาดนี้เลยเหรอเนี่ย"

"โทษที่ครับ ผมแค่นึกถึงเรื่องงานขึ้นมา..." เขาบังคับริมฝีปากให้ฉีกยิ้มน้อยๆ แล้วถามกลับว่า "เมื่อกี้คุณพูดอะไรหรือเปล่าครับ"

"ฉันถามว่าคุณชื่ออะไรคะ"

"ผมแซ่หลี่ครับ"

"หลี่อะไรคะ"

"น้องหลี่ พี่หลี่...คุณจะเรียกยังไงก็ได้ครับ"

"..." เธอหรีด่าจ้องไปที่เขาสองสามวินาที "ง่ายๆ อย่างนี้เลยหรือคะ"

"แล้วคุณล่ะครับ แซ่อะไร"

เธอหยิบบัตรประจำตัวพนักงานออกมาจากกระเป๋าตรงอกเสื้อ วางแปะไว้บนโต๊ะ แล้วเลื่อนไปจนถึงหน้าเขา

'แผนกรายการ

เอลซ่า หยาง

โปรดิวเซอร์'

เธอไม่ได้แซง ไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด ไม่น่าเชื่อจริงๆ ว่าในโลกนี้สามารถมีคนสองคนที่หน้าตาเหมือนกันได้เช่นนี้ทั้งที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกันเลย...

"มีตัวอักษรแค่ไม่กี่ตัว ทำไมคุณถึงได้จ้องนานขนาดนั้นคะเนี่ย" เอลซ่าสงสัยว่าตนมาสร้างสัมพันธ์เข้ากับ

ไปหลิง 31

มนุษย์ต่างดาวอยู่หรือเปล่า

เขาหัวเราะออกมา เงยหน้าขึ้นแล้วเอาบัตรประจำตัว
คืนเธอ

ต้องยอมรับเลยว่ามีเซลและเอลซ่าเหมือนกันแค่
หน้าตาเท่านั้น แม้ว่าจะเหมือนกันมากจนไม่น่าเชื่อ แต่
หลังจากนั่งลงพูดคุยกันอย่างละเอียดสักสองสามประโยค
แล้ว จึงรู้ว่าเธอทั้งสองแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

เอลซ่าเปิดเผยตรงไปตรงมา มิเซลดูสง่างามไว้ตัว
เอลซ่าแต่งตัวออกแนวสบายๆ เท่ๆ แต่มิเซลเป็นคุณหนู
ไฮโซโดยกำเนิด

เอลซ่าไว้ผมยาวม้วนเป็นคลื่น ย้อมผมสีออกน้ำตาลอ่อน
มิเซลกลับไว้ผมยาวตรงดำขลับราวกับน้ำหมึก เหมือนดั่ง
ริบบิ้นห้อยพาดตรงอยู่บนบ่าอันขาวผ่อง...

พอๆๆ เขาคิดถึงเรื่องราวเกี่ยวกับเธอมากเกินไป
อีกแล้ว

ไม่ใช่เรื่องดีอะไรเลยจริงๆ เขาสุดท้ายใจลึก ดิ่ง
ความคิดกลับมา พยายามดึงความสนใจมาอยู่ที่หญิงสาว
ด้านหน้า แถมยังพร่ำบอกกับตัวเองว่า เธอ...ไม่ใช่มิเซล
เธอไม่ใช่มิเซลจริงๆ

ผ่านไปครึ่งใหญ่ เหล้ามาเสิร์ฟก่อน ทั้งสองต่างก็ดื่ม
ไปอีกหนึ่ง

32 บ่วงรักมารร้าย

"ฉันคุณละคะ คุณอยู่แผนกไหน" พอพูดจบ เอลซ่า กลับรีบห้ามอีกฝ่ายไม่ให้ตอบ "...อย่าเพิ่งตอบ ให้ฉันเดาก่อน"

"ได้ คุณลองเดาดู" เขายิ้มเห็นฟัน ไม่เชื่อว่าเธอจะทายถูก

"อืม..." เธอลูบคาง กลอกตาไปมาแล้วพูดว่า "ฉันขอเดาว่า...คุณเป็นพิธีกรรายการใดรายการหนึ่ง...ใช่มั้ย"

"ไม่ใช่" เขาปฏิเสธโดยไม่ลังเล

"หา? ไม่ใช่เหรอ" แย่ละ ในหัวเธอไม่มีคำตอบอื่นแล้ว

"จะเดาอีกมั้ย"

"ไม่เดาแล้ว ตอนนี้ส่องฉันตื้อไปหมดแล้วค่ะ คิดคำตอบอื่นไม่ออกเลย" เธอตีมือค็อกเทลเย็นจี๊ดๆ ไปอีกหนึ่ง

"ยอมแพ้เร็วขนาดนี้เลยเหรอ"

"ก็ใช้นะสิ พอส่งอีเมลไปก็ออกไปปั๊บ สมองฉันก็เลิกงานทันทีเลย"

"ถ้าฉันทำไมคุณไม่รีบกลับบ้านไปพักผ่อน ยังจะมีเวลาวางชวนผมมากินม้อดี้กอีก" เขาขมวดคิ้ว เดาคำความคิดผู้หญิงคนนี้ไม่ออกเลย

เขารู้อย่างชัดเจนว่าตนเองจัดอยู่ในระดับดีแคเิน

ไปหลิง 33

ในสายตาของผู้หญิง แล้วก็ชินแล้วกับการใช้มารยา
ร้อยเล่มเกวียนของผู้หญิงที่คิดอยากจะนัดเขามาข้างนอก

แต่ทว่ากับคนตรงหน้าคนนี่เนี่ย...พูดตามตรงแล้ว
เขาไม่รู้สึกรู้สีกว่าจะมี 'ไค้ดลับ' อะไรวางนั้นเลย

อย่างน้อยท่าทางการนั่งและการกินของเธอ รวม
ทั้งคำพูดคำจาที่สบายๆ เช่นนี้ เธอไม่ได้นัดเขามากิน
มือตักมือนี่เพื่อตึงดูใจเขาแน่

"เฮ้อ ก็คนหัวอกเดียวกัน กินข้าวกันสักมื้อเป็นกำลังใจ
ให้กันไง!" เธอโบกมือ ยิ้มชมชื่นให้ตัวเอง

"หัวอกเดียวกัน?"

"ใช่ล่ะสิ จริงๆ วันนี้ฉันต้องไปงานเลี้ยงสังสรรค์
แต่เพราะต้องทำโอทีเลยไปตามนัดไม่ได้ แล้วก็มาเจอคุณ
ที่โซคร้ายชีวิตเศร้าขมขื่นเหมือนอย่างฉัน ตึกตื้นที่เที่ยงคืน
แล้วถึงได้เลิกงาน อย่างนี้ถือว่าหัวอกเดียวกันหรือเปล่า
ล่ะคะ"

ที่แท้มือตักมือนี่ก็กินแบบแมนๆ นั่นเอง

ฮาร์เปอร์เผยยิ้มขึ้นออกมอย่างอดไม่ได้ ไม่คิดเลย
ว่าเสน่ห์แบบเพศชายที่เขาทะนงมาตลอด ต่อหน้าเธอ
กลับกลายเป็นอากาศธาตุ...ไม่มีความหมายเลยสักนิด

เขาเงยหน้าขึ้นยกวิสกี้แก้วนั้นดื่มรวดเดียว

"เดี๋ยวๆ นี่คุณดื่มเร็วไปหน่อยแล้วมั้ง ถ้าเมาฉัน

34 บ่วงรักมารร้าย

ไม่แบกกลับบ้านหรอกนะ!" เอลซ่ารีบบอก

"ผมคอแข็ง" เขาไม่ได้พูดเรื่อยเปื่อย แต่เป็นเรื่องจริง
"คุณห่วงตัวเองก่อนเถอะ!"

อย่างน้อยหลังจากมิเชลตายไปในปีนั้น เขาก็รู้เลยว่าตัวเองคอแข็งแค่ไหน

"ฉันนะเหรอ ฉันมีปัญหาที่ไหนกัน ฉันคุมตัวเองได้ดีจะตาย" เธอส่งเสียงฮึดฮัดอย่างไม่เห็นด้วย กวนหลอดในแก้วคือกเทลแล้วดูไปอีกใหญ่

ล้อเล่นหรือไง คิดถึงตอนที่ยังเรียนมหาวิทยาลัยอยู่ เธอเป็นถึงสาวนักดื่มผู้คอแข็งที่สุดในเอกเลย ผู้ชายมากมายคิดจะมอมเหล้าเธอ แต่ตัวเองกลับอ้วกและทะเลาะกลับไป हीๆ...

สองชั่วโมงต่อมา เอลซ่าก็ฟูบอยู่บนโต๊ะ กลับเป็นตายไปแล้ว

ฮาร์เปอร์ชำเลืองมองหัวเธออยู่เงียบๆ กำลังครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรกับเธอดี

ใช่แล้ว เธอบอกว่าเป็นแขกประจำ

"ขอโทษครับ คุณรู้จักเธอมั๊ยครับ" เขาหันไปถามบาร์เทนเดอร์ในเคาน์เตอร์บาร์

"ไม่รู้จักครับ" บาร์เทนเดอร์ตอบโดยไม่ลังเล

"..."

ไปหลิง 35

คงเป็น 'เมื่อก่อน' ที่มาบ่อย ฮาร์เปอร์ดูจุก สายตา
กลับไปจ้องที่เธออีกครั้งพร้อมกับครุ่นคิด

หยิบโทรศัพท์โทรเรียกเพื่อนเธอมาดีกว่ามั๊ย

คิดไปคิดมา อย่างนี้ก็ไม่ค่อยดี ตอนนี่ดีสองกว่าแล้ว

ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นเพื่อนสนิทหรือไม่สนิทกันแน่

สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจโทรหาเลขาฯ เขา

"...ครับบอส" คนปลายสายส่งเสียงแหบแห้งของ

ผู้ชายออกมา เหมือนกับว่าเพิ่งโดนปลุกมาจากความฝัน

"วินเซนต์ คุณช่วยผมเข้าไปในคลังข้อมูลฝ่ายบุคคล

หน่อย แล้วหาพนักงานคนที่ชื่อเอลซ่า หยาง โปรดิวเซอร์
แผนกรายการ"

"ได้ครับ รอสักครู่ครับ ผมไปเปิดโน้ตบุ๊กก่อน"

ไม่มีคำพูดบ่น ไม่มีข้อสงสัยเกินความจำเป็น อีกฝ่าย

รีบทำตามคำสั่ง ฮาร์เปอร์ได้ยินเสียงกระแทกเบาๆ เหมือน
ว่าเป็นเสียงวางโน้ตบุ๊กบนโต๊ะ

สามนาทีต่อมา

"ผมหาเจอแล้วครับ ทำยังไงต่อครับ"

"เธอพักอยู่ที่ไหน"

"ย่านเหวินซานครับ"

"โอเค คุณส่งรายละเอียดที่อยู่เข้ามาเมื่อผมด้วย"

"ได้ครับ มีเรื่องอื่นอีกมั๊ยครับ"

36 บ่วงรักมารร้าย

"ไม่มี แค่นี้ก่อน ขอบใจนะ"

"ไม่เป็นไรครับ"

แล้วเขาก็ตัดสาย จากนั้นก็มีเสียงข้อความเข้า เขา
เลื่อนดูสองสามครั้ง ได้ที่อยู่ฉบับสมบูรณ์มาแล้วจริงๆ
ดีละ เहांนี้เขาก็สามารถไปส่งสาวเมาแอนด์คนนี้กลับ
ได้อย่างราบรื่นแล้ว จากนั้นก็กลับบ้านไปอาบน้ำอุ่นแล้วนอน
สบายๆ บนเตียงของตัวเอง

"คุณทำอะไรนะ"

อยู่ๆ เสียงเธอก็ลอยมาจากด้านหน้า

เขาตะลึงนั่งอึ้ง ค่อยๆ เงยหน้าขึ้น เห็นก็แต่เอลซ่า
ตื่นขึ้นมาและกะพริบตากกลมโตปริบๆ จ้องมองตรงมาที่
เขาอย่างงงงัน

ชาร์เบอร์ตกใจทันที เธอคงไม่ได้ยินตอนที่เขาคูย
เรื่องที่อยู่ของเธอหรอกนะ...

แต่แล้วชายหนุ่มก็พบว่าเขากังวลมากเกินไป เมื่อ
ใบหน้าของหญิงสาวค่อยๆ ซ้ำๆ พุบกลับลงไปบนโต๊ะอีก
เสียงดังตึง

เขาออกไปสองสามวินาที ยิ้มเยาะอย่างอดไม่ได้ เขา
เตือนเธอก่อนหน้านี้แล้วว่าค็อกเทลนั้นออกฤทธิ์แรงมาก
อย่าดื่มเยอะ แต่เธอกลับพูดเรื่องงานที่ไม่ราบรื่นไปพลา
งดื่มเข้าไปเสียหนัก แล้วยังสั่งเพิ่มไปอีกสี่แก้ว

ไปหลิง 37

สุดท้ายคนที่ช่วยก็กลับกลายเป็นเขา
เมื่อคิดถึงเรื่องนี้เขาก็ยิ้มน้อยๆ บอกตัวเองว่าอดทน
เอาไว้ เก็บเธอจากสภาพเหมามายเช่นนี้มาได้ ก็ควรจะแอบ
หัวเราะลิ ซายหนุ่มไปจ่ายเงินก่อนเดินกลับมาแล้วพุง
เธอรู้นเบาๆ

กลิ่นเหล้าที่คลุ้งไปทั่วตัวผสมกับกลิ่นหอมจางๆ
แบบผู้หญิงจากตัวเธอทำให้ใจเขาสั่นเล็กน้อย ร่างบางอัน
นุ่มนวลในอ้อมอกเขาทำให้นึกถึงบางสิ่งทีปัดตายมานาน
ขึ้นมาโดยฉับพลัน

เดิมทีเขานึกว่าหัวใจของตนตายไปแล้ว

แต่ว่าตอนนี้เขากลับรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าหัวใจ
ของตนกำลังเต้นแรงเพราะไอยู่นจากร่างกายเธอ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)